

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6CdoR/8/2024
Identifikačné číslo spisu:	5116226311
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5116226311.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky S. Ď., narodenej XX. K. XXXX, I. XX, zastúpenej splnomocnenkyňou Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s.r.o., IČO: 36 436 640, Žilina, Vojtecha Tvrdého 17, proti povinnému X.. N. Ď., narodenému XX. F. XXXX, I. XX, zastúpenému advokátkou Mgr. Zuzanou Karkóovou, Žilina, Daniela Dlabača 35, o určenie výživného medzi manželmi, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 8Pc/11/2016, o dovolaní povinného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. januára 2024 sp. zn. 13CoP/57/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 10. januára 2024 sp. zn. 13CoP/57/2023 v potvrdzujúcom výroku a rozsudok Okresného súdu Žilina z 26. júna 2023 č. k. 8Pc/11/2016-617 vo výrokoch I. a II. o bežnom a zameškanom výživnom z r u š u j e a v e c v rozsahu zrušenia v r a c i a Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. júna 2023 č. k. 8Pc/11/2016-617 I. uložil povinnému zaplatiť navrhovateľke (oprávnenej z výživného) manželské výživné vo výške 1 000 eur mesačne od 1. novembra 2016 do 31. októbra 2017; II. uložil povinnému zaplatiť navrhovateľke nedoplatok na zročnom výživnom v celkovej sume 10 250 eur do 60 dní od právoplatnosti rozsudku; III. priznal navrhovateľke proti povinnému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a IV. priznal Slovenskej republike proti povinnému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 18, § 19 ods. 1, § 63 ods. 1, § 71 ods. 1, § 75 a § 77 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“) a ustanoveniami § 35 až 37 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“). Vecne dôvodil požiadavkou rovnakej životnej úrovne manželov, bez ohľadu na to, či žijú v spoločnej domácnosti alebo nie. Na účely zhodnotenia dôvodnosti návrhu na určenie manželského výživného posudzoval aj dôvodnosť podania návrhu na rozvod manželstva, ohľadne čoho zistil, že návrh na rozvod manželstva podal manžel (povinný z výživného), nakoľko si našiel novú partnerku, s ktorou sa mu ešte za trvania manželstva narodilo dieťa; príčinou rozvratu manželstva bolo teda jednoznačne správanie manžela - povinného, ktorý na ďalšom trvaní manželstva nemal na rozdiel od navrhovateľky záujem. Skúmajúc životnú úroveň a majetkové

pomery obidvoch manželov v rozhodnom období, t. j. počas trvania manželstva po tom, čo sa povinný odsťahoval zo spoločnej domácnosti, súd prvej inštancie ustálil, že navrhovateľka dosahovala mesačný príjem 667 eur zo zamestnania a povinný dosahoval príjmy z podnikateľskej činnosti, ktorých reálnu výšku síce zastieral (keď deklaroval príjem vo výške 405 eur mesačne), ale súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania ustálil výšku príjmu povinného na sumu 5 351 eur mesačne (vychádzajúc zo sumy peňažného plnenia zo zisku a fungovania spoločnosti, v ktorej je povinný jediným spoločníkom, ku dňu rozvodu). Navrhovateľka deklarovala výšku výdavkov na domácnosť v sume 976,91 eura, povinný prispieval manželke sumou 250 eur. Životná úroveň povinného bola nadštandardná, čo preukazuje aj jeho účasť na zahraničnej poľovačke, ktorej cena sa pohybovala v sume od 4 000 do 6 200 eur. Príjmy povinného prevyšovali príjmy navrhovateľky a vzhľadom na zistené rozdiely v príjmoch považoval nárok navrhovateľky na výživné v sume 1 000 eur mesačne za dôvodný. Tiež zdôraznil, že k obdobným záverom by dospel aj analogickou aplikáciou ustanovenia § 63 ods. 1 zákona o rodine, keď v prípade nesplnenia povinnosti predložiť doklady na zhodnotenie majetkových pomerov by sa výška príjmu povinného predpokladala približne v sume 4 000 eur. Rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil ustanovením § 55 a 58 CMP a vecne úspechom navrhovateľky v konaní a povinnosťou povinného nahradiť okrem trov navrhovateľky aj trovy štátu pozostávajúce z trov znaleckého dokazovania.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie povinného rozsudkom z 10. januára 2024 sp. zn. 13CoP/57/2023 podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. o bežnom a zameškanom výživnom a podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III. a IV. o náhrade trov konania. Potvrdzujúci výrok odôvodnil vecnou správnosťou rozsudku súdu prvej inštancie. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie mal i odvolací súd preukázané, že navrhovateľka ako zdravotná sestra dosahovala v rozhodnom období príjem 667 eur mesačne a povinný vykonával podnikateľskú činnosť ako jediný spoločník v spoločnosti N. O. N. Ď., I.W.V., ktorej majetková hodnota k 31. decembru 2016 predstavovala sumu 153 920 eur, hodnota nehnuteľnosti 313 729,33 eur, hodnota cestných vozidiel 30 120 eur. K rozhodnému dňu 8. novembra 2017 (dátum rozvodu manželstva) mala byť povinnému ako jedinému spoločníkovi poskytnutá suma 64 221 eur. Vychádzajúc z týchto skutočností je výživné v sume 1 000 eur mesačne primerané na zabezpečenie rovnakej životnej úrovne obidvoch účastníkov konania. Odvolací súd neprihliadal na majetkovú hodnotu spoločnosti povinného, resp. na hodnotu obchodného podielu, lebo táto skutočnosť môže mať význam pri vyporiadaní BSM účastníkov po rozvode manželstva. Vzal však na zreteľ investície povinného do spoločnosti (a tým i existenciu pohľadávok povinného voči spoločnosti), z ktorých je zrejmé, že povinný v rozhodnom období disponoval finančnými prostriedkami, z ktorých mohol a mal v prvom rade plniť vyživovaciu povinnosť voči manželke. K namietaným neodôvodneným výdavkom navrhovateľky (rehabilitácie, masáže, kaderník, kozmetička a pod.) zdôraznil, že účelom manželského výživného je zabezpečiť rovnakú životnú úroveň obidvom manželom, a teda nielen nevyhnutné náklady na zabezpečenie základných potrieb súvisiacich s chodom domácnosti a pokiaľ to teda majetkové pomery povinného umožňujú, nič nebráni oprávnenej, aby manželské výživné použila i na zabezpečenie výdavkov súvisiacich s kultúrnym vyžitím a pod. Skutočnosť, že navrhovateľka po odchode povinného zo spoločnej domácnosti užívala rodinný dom, bez ďalšieho neznamená, že by sa tým zvýšila jej životná úroveň, lebo i starostlivosť o domácnosť a náklady súvisiace s chodom domácnosti musela znášať sama. Povinnosť uhradiť zameškané výživné v lehote 60 dní považoval za zodpovedajúcu majetkovým pomerom žalovaného. Nesúhlasil s námietkou povinného, že poukazovaním na príčiny rozvratu manželstva súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 72 ods. 2 zákona o rodine. Toto hľadisko bude mať spravidla význam pri posudzovaní okolností v zmysle ustanovenia § 71 ods. 2 zákona o rodine. Ak by sa totiž manželského výživného domáhal manžel, ktorý svojim konaním výslovne zapríčinil rozvrat manželstva, bolo by priznanie manželského výživného v rozpore s dobrými mravmi.

3. Proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podal povinný (ďalej aj len „dovolateľ“) dovolanie. Dovolanie odôvodnil ustanovením § 420 písm. f) CSP (súd nesprávnym procesným

postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Navrhol, aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu tak, že návrh na začatie súdneho konania sa zamieta, resp. aby zrušil rozsudky nižších súdov a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené, vykazuje znaky arbitrárnosti a zmätočnosti. Odvolací súd sa žiadnym spôsobom nezaoberal odvolacou argumentáciou povinného týkajúcou sa postupu súdu prvej inštancie. Ten na pojednávaní 26. júna 2023 oznámil, že na danom pojednávaní bude vo veci samej rozhodnuté, a teda vopred prijal rozhodnutie bez ohľadu na budúci priebeh pojednávania. Povinný nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadreniami protistrany produkovanými na poslednom pojednávaní a primerane na nich reagovať, čím došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti súdneho konania. Povinnému nebolo umožnené predložiť prostriedky procesnej obrany a súd prvej inštancie sám nevykonával žiadne úkony smerujúce k zisteniu skutočného stavu veci týkajúceho sa účasti povinného na zahraničných poľovačkách. Súd prvej inštancie neúčelne nariadil znalecké dokazovanie za účelom stanovenia hodnoty podniku spoločnosti N. O. N. Ď., I.W.V., nereagoval na námietky povinného voči tomuto postupu a ohľadne vzniknutých nákladov šikanózne zaviazal povinného na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým záverom o nereálnosti príjmu povinného, nezohľadnil zlú ekonomickú situáciu spoločnosti N. O. N. Ď., I.W.V., neskúmal rozdiel medzi príjmom navrhovateľky vo výške 677 eur mesačne a ňou deklarovanými výdavkami vo výške 1 700 eur, nesprávne aplikoval § 63 ods. 1 zákona o rodine pre určenie príjmu povinného, nezrozumiteľne vyvodil z podielu na vedení spoločnosti len solventnosť povinného, a nie aj solventnosť oprávnenej, ktorá by mala byť z dôvodu nevyporiadania BSM posudzovaná rovnako. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd na jednej strane konštatoval, že stanovenie hodnoty obchodného podielu povinného môže mať význam pre vyporiadanie BSM účastníkov po rozvoze manželstva, nie však pre určenie vyživovacej povinnosti medzi manželmi, na druhej strane však podkladom pre jeho rozhodnutie bolo znalecké dokazovanie určenia hodnoty obchodného podielu.

4. Navrhovateľka vo vyjadrení k dovolaniu nesúhlasila s argumentáciou dovolateľa, stotožnila sa so skutkovými aj právnymi závermi odvolacieho súdu a navrhla dovolanie povinného zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal účastník konania v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) za splnenia tiež podmienok jeho zastúpenia a spisania jeho dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie povinného je prípustné a dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Povinný vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, keď namietal okrem iného i nedostatočné odôvodnenia rozhodnutí nižších súdov.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017,

2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017 a 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie povinného, že v konaní pred nižšími súdmi došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

10. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

11. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“), je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

12. Včlenením formulácie o práve na spravodlivý súdny proces do textu zákona [§ 420 písm. f) CSP] sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnil (IV. ÚS 314/2020 a ZNaU 69/2020).

13. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP); odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP).

14. V danej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, s týmto sa plne stotožnil i pokiaľ ide o výšku určeného výživného. Uviedol, že bolo preukázané, že navrhovateľka ako zdravotná sestra dosahovala v rozhodnom období príjem 667 eur mesačne a povinný vykonával podnikateľskú činnosť ako jediný spoločník v spoločnosti N. O. N. Ď., I.W.V., ktorej majetková hodnota k 31. decembru 2016 predstavovala sumu 153 920 eur, hodnota nehnuteľnosti 313 729,33 eur, hodnota cestných vozidiel 30 120 eur. K rozhodnému dňu 8. novembra 2017 (dátum rozvodu manželstva) mala byť povinnému ako jedinému spoločníkovi poskytnutá suma 64 221 eur. Vychádzajúc z týchto skutočností je výživné v sume 1 000 eur mesačne primerané na zabezpečenie rovnakej životnej úrovne obidvoch účastníkov konania. Odvolací súd neprihliadal na majetkovú hodnotu spoločnosti povinného, resp. na hodnotu obchodného podielu, lebo táto skutočnosť môže mať význam pri vyporiadaní BSM účastníkov po rozvode manželstva. Vzal však na zreteľ investície povinného do spoločnosti (a tým i existenciu pohľadávok povinného voči spoločnosti), z ktorých je zrejmé, že povinný v rozhodnom období disponoval finančnými prostriedkami, z ktorých mohol a mal v prvom rade plniť vyživovaciu povinnosť voči manželke. K namietaným neodôvodneným výdavkom navrhovateľky (rehabilitácie, masáže, kaderník, kozmetička a pod.) zdôraznil, že účelom manželského výživného je zabezpečiť rovnakú životnú úroveň obidvom manželom, a teda nielen nevyhnutné náklady na zabezpečenie základných

potrieb súvisiacich s chodom domácnosti a pokiaľ to teda majetkové pomery povinného umožňujú, nič nebráni oprávnenej, aby manželské výživné použila i na zabezpečenie výdavkov súvisiacich s kultúrnym vyžitím a pod. Skutočnosť, že navrhovateľka po odchode povinného zo spoločnej domácnosti užívala rodinný dom, bez ďalšieho neznamená, že by sa tým zvýšila jej životná úroveň, lebo i starostlivosť o domácnosť a náklady súvisiace s chodom domácnosti musela znášať sama. Povinnosť uhradiť zameškané výživné v lehote 60 dní považoval za zodpovedajúcu majetkovým pomerom žalovaného.

15. Výživovacia povinnosť medzi manželmi v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 zákona o rodine vzniká uzavretím manželstva a končí sa jeho zánikom. Prostredníctvom tohto inštitútu sa okrem uspokojenia osobných potrieb sleduje aj naplnenie požadovaného zákonného charakteru inštitútu manželstva z majetkového hľadiska. Tento inštitút (inštitút manželského výživného) predstavuje podstatu majetkových vzťahov medzi manželmi a súčasne vyjadruje hospodársku stránku rovnakého právneho postavenia manželov. Požiadavka rovnakej životnej úrovne manželov v zmysle § 71 ods. 1 zákona o rodine je odôvodnená ich rovnakým postavením v rodine a vyplýva aj z ich rovnakých práv a povinností v manželstve (§ 18 zákona o rodine). Zásada rovnakej životnej úrovne však neznamená mechanickú rovnosť medzi manželmi, vyvodzovanú len z ich zárobkov. Aj v tomto prípade platí ustanovenie § 75 ods. 1 zákona o rodine, podľa ktorého pri určení výživného súd prihliadne na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti a možnosti a majetkové pomery povinného.

16. Oprávnenou osobou z vyživovacej povinnosti, ktorá existuje medzi manželmi, je jeden z manželov. Manžel alebo manželka je legitimovaný na podanie návrhu na určenie výživného zo strany druhého manžela, ak je jeho životná úroveň nižšia ako životná úroveň druhého manžela, resp. ak mu druhý manžel neprispieva na výživu tak, aby ich životná úroveň bola v zásade rovnaká. Výživovacia povinnosť medzi manželmi je základným vyjadrením manželskej ekonomickej solidarity. Jedinou výnimkou, pre ktorú by bolo možné nepriznať oprávnenému manželovi právo na výživné by bol rozpor s dobrými mravmi. V samotnom konaní súd zisťuje stav, či povinný manžel neplní svoju vyživovaciu povinnosť, zisťuje osobné rodinné i majetkové pomery manželov a tiež odôvodnené potreby oprávneného i povinného manžela, ako aj ich možnosti a schopnosti. Zároveň sa súd zaoberá aj otázkou starostlivosti o domácnosť a o deti. Výživovacia povinnosť medzi manželmi má v systéme vyživovacích povinností takmer prioritné postavenie. Zo zásady rovnakej životnej úrovne manželov vyplýva, že nemusí byť splnená podmienka odkázanosti ako je to pri vyživovacej povinnosti detí k rodičom. Prostredníctvom tohto inštitútu - výživné na manžela alebo manželku sa teda okrem uspokojenia osobných potrieb sleduje aj naplnenie požadovaného zákonného charakteru inštitútu manželstva z majetkového hľadiska. Uplatňovanie výživného medzi manželmi je preto možné aj v prípadoch, keď sú napríklad obaja manželia zárobkovo činní, schopní zabezpečiť svoje osobné potreby, v dôsledku oddeleného hospodárenia však vznikla disproporcia v ich celkovej životnej úrovni.

17. Aby rozhodnutie o určení výživného medzi manželmi bolo preskúmateľné, je potrebné, aby bolo v prvom rade zrejmé, z akých príjmov manželov súdy vychádzali (a teda potom i z akých výdavkov). V danom prípade nie je zrozumiteľný záver súdu vo vzťahu k hodnote obchodného podielu a príjmu povinného (keď súdy určovali majetkovú hodnotu, záväzky spoločnosti a v závere zohľadnili ako príjem povinného „nárok povinného na peňažné plnenie zo zisku a fungovania spoločnosti“ ku dňu rozvodu“). Rovnako nezrozumiteľne vyznieva odôvodnenie v časti príjmov a výdavkov navrhovateľky (ktoré majú príjem navrhovateľky podstatným spôsobom presahovať, čo vyznieva potom bez bližšieho odôvodnenia tohto nesúladu nelogicky a protichodne). Kým uvedené jednotlivé premenné nebudú jasne súdmi ustálené, nie je možné ani skúmať životnú úroveň (jej rovnosť) účastníkov konania a posudzovať správnosť určenia výšky výživného. Pokiaľ ide o nepreskúmateľnosť (nezrozumiteľnosť) odôvodnenia rozhodnutia, tu treba ešte doplniť, že túto vidí dovolací súd i v konštatovaní, že rovnaké výživné by určil pri príjme povinného presahujúceho 5 000 eur a i pri jeho príjme vo výške 4 000 eur.

18. Pretože odvolací súd a pred ním i súd prvej inštancie v prejednávanej veci nezaujal k vyššie uvedenému jednoznačné stanovisko, je odôvodnenie rozsudku/rozsudkov nezrozumiteľné, a vylučuje to akýkoľvek iný záver dovolacieho súdu než ten, že v tomto prípade došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f) CSP a dovolanie musí byť z

tohto dôvodu nielen prípustné, ale tiež dôvodné.

19. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Vzhľadom na uvedené, najvyšší súd už neskúmal opodstatnenosť ďalšej argumentácie dovolateľa, z ktorej vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

20. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (dôvod vedúci k zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu viedol k zrušeniu i rozhodnutia súdu prvej inštancie), lebo nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 449 ods. 1 a 2 v spojení s § 450 CSP).

21. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

22. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou predchádzajúcou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.